

4. PODATKI O PRISPEVKU

Naslov zgodbe: Naravne nesreče skozi oči moje babice

5. BESEDILO ZGODBE

(Največ 9.000 tipkanih znakov s presledki. Besedilo napišite v slovenskem jeziku.)

Končno so napočile počitnice, kar je pomenilo samo eno – obisk babice Zlatice. Kot majhna sem svoj prosti čas rada preživljala z babico. Bila je kot moja najboljša prijateljica, njej sem zaupala vse, kar se mi je v življenju zgodilo. Ob večerih sva najraje bili v njeni dnevni sobi, kjer mi je kazala svoje albume in mi pripovedovala zgodbe o časih iz mladosti. Nekega dne, na deževni petek, sva si pripravili prigrizke: mojo najljubšo, babičino pito. Pripravili sva si dnevno sobo in že je začela govoriti zgodbe. A takšnih prej še nikoli ni pripovedovala. Povedala je: Če že zunaj dežuje, daj da ti povem, kako smo mi preživljali takšne čase. Dejala je, da je takrat bilo hujše kot danes ter da so njihove življenjske razmere naredile situacijo še hujšo. To zgodbo želim deliti z vami, tako da kar pridite, da se skupaj podamo v njeno zgodbo, skozi njene oči, ko je bila še majhna deklica.

Bil je lep sončen dan. Z bratom Brankom sva se igrala skrivalnice na našem posestvu v Lemerjih. Nakar so temni, črni oblaki začeli prekrivati svetlomodro nebo. Nenadoma je začel pihati močan sunkovit veter. Liste cvetov je odneslo. Z bratom Brankom sva bila zelo prestrašena. Zunaj sva hitro začela pospravljati stvari, ki jih je neslo po celem dvorišču, saj sta mama in oče trdo delala v svojih službah, da bi nam za vso družino prislужila denar za hrano in druge potrebne stvari. Neurje je vse bolj in bolj naraščalo. Prišlo je do tega, da je začelo odkrivati strehe hiš ter hlevov, saj so v starih časih bile strehe še iz slame. Živina, ki je bila v odprtem hlevu, je bila še toliko bolj prestrašena, saj živali težje obvladujejo strah, kot pa mi, ljudje. Velikokrat je zmanjkalo tudi elektrike, saj je podrto drevje poškodovalo električno napeljavo. Takrat smo morali najti sveče ter jih prižgati po celotni hiši. Včasih smo si sosedge priskočili na pomoč, ko se je zgodilo kaj takega. Res je, da smo se znali med seboj skregati, a ko so prišli hudi časi, smo vedno stopili skupaj in se vsi borili kot družina. V takih neurjih je prišlo tudi do močnega deževja, kjer so reke bile polne do vrha, prestopile so bregove in začele poplavlјati vasi, okoliške hiše ter njive. Kopice sena, ki smo jih imeli na travniku zložene, da se ne bi zmočile, so začele plavati v vodi. Naslednji dan smo vso to seno s samokolnico in vilami iz vode nosili na drugo stran, kjer ni bilo vode, da se je lahko posušilo. Na polju, kjer smo imeli zložene snope žita, je veter vse razmetal in so se zmočili, tako da smo morali vsak snop odvezati ter ga dati sušit. Spomnim se tudi neurja s hudo točo, ki je bila debela skoraj kot jajce, preluknjala je strehe, ki so bile pokrite s ploščami in opeko. Takrat nam je skozi te luknje tekla voda v hišo, zato smo imeli nastavljene vedra. Vsi pridelki, ki smo jih imeli, so bili uničeni, od koruze so ostala samo stebła, zato jeseni ni bilo dovolj hrane za živino. Spomnim se tudi, ko je strela udarila v gospodarsko poslopje in ga je zajel požar, živali so se začele dreti in že so prihitali sosedge ter pomagali gasiti ter živali, traktorje in druge stroje spravljati na

Sofinancira
Evropska unija

varno mesto. Jaz pa sem od daleč nemočno opazovala in upala na najhitrejšo pomoč ter upala, da ne bo velike škode. Te naravne nesreče niso bile edine, pogosti sta bili tudi suša in pozeba. Suša nam je naredila veliko škode, največ pri naših pridelkih. Koruza se nam je izsušila, tako da ni bilo nič pridelka. Kmetje niso imeli dovolj krme. Ker se je v potokih izsušila voda, živali niso imele dosti vode. Kolikor se je dalo, smo zalivali in vozili vodo iz potokov in rek. Ko je bila pozeba, smo kurili v sadovnjakih in branili sadno drevje. Ti dogodki so na življenje ljudi vplivali kar slabo. Tu pa tam je bila celo kakšna smrtna žrtev. Ljudje so bili v resnem strahu in niso imeli več upanja. Še slabše je vplivalo na naravo, saj je toča preluknjala pridelke, suša jih je izsušila, pozeba pa vse zmrznila.

Goričko je bil skoraj vedno na repu Slovenije, in sicer najbolj zaostala pokrajina. Na Goričkem so se prebivalci preživljali z majhnimi kmetijami, ki jim niso dajale dovolj pridelka za preživetje. Ker je pokrajina gričevnata, so bile njive majhne, zemlja nerodovitna, poleg tega pa jim je pridelke uničevala tudi divjad. Nekateri so si njive ogradili, da jim je ostalo vsaj nekaj pridelka. Po 2. svetovni vojni so se v bližnjih mestih začele graditi tovarne in mladi so odhajali na delo, da so lažje preživeli. Veliko mladih je odšlo tudi v tujino, »s trebuchom za kruhom«, in se niso več vrnili domov. Na kmetijah so ostali starejši ljudje, in ko ti niso več mogli delati ali pa so umrli, so kmetije ostale zapuščene. Goričko se je najbolj začelo razvijati tedaj, ko je Slovenija postala samostojna država. Občine, ki so jih takrat ustanovili, so začele skrbeti za svoje vaščane oz. krajane, gradili so vodovode, infrastrukture, da so ljudje začeli lažje živeti. Stare in prazne hiše so začeli kupovati tujci, ki so prihajali iz drugih držav. Ti so se tukaj vselili in ustvarili svoje domove. Nekateri pa so imeli hiše namenjene vikendu in počitku. Nekateri mladi so ostajali doma. Dobili so službe v raznih komunalnih in drugih podjetjih. Ustanovili so tudi Krajinski park Goričko sredi neokrnjene narave.

Dandanes se Goričko čedalje bolj razvija. Delajo na tem, da nadoknadijo vse, kar jim je bilo odvzeto oziroma je bilo neuresničljivo v preteklosti.

